

קדוהיל קהילות

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

למה הזכיר הרבי נ"ע מצות תפילין דוקא? הרי ישנן כמה וכמה מצות, ולמה השתמש דוקא בדוגמא זו של תפילין?

אחד הרמזים בזה הוא: מצוות תפילין אינה מצווה מעשית בלבד, ענינה הפנימי – שעבוד הלב והמוח כמו שכתוב בשו"ע ובתניא, וכך גם ענין ההשפעה על בני הבית צריך להיות לא לצאת ידי חובה בלבד, אלא – בשעבוד המוח והלב.

ויהודי שאינו מסתפק בעצמו בלבד אלא עוסק, ומתוך שעבוד, בהצלת יהודים נוספים ובהבאתם אל תוך התיבה – יכול להיות בטוח גם בעצמו, שישאר תמים ושלם.

הסבר הדברים: לענין זה, כל ענין, יש צורך בסיוע מלמעלה, ולכן אחרי שנח נכנס אל התיבה, נזקק לסיוע שמלמעלה – "ויסגור ה' בעדו".

כניסה לתיבה – תיבות התורה והתפלה – בכוח העצמי יכולה להיות לגמרי שלא כדבעי.

ועל דרך מאמר רז"ל שלא ברכו בתורה תחלה, וביאורו: בברכת התורה אומרים "אשר כו' נתן לנו את תורתו", וחותמים "נותן התורה", נותן בלשון הוה, זאת אומרת שהמברך יודע שהתורה הוא מקבל מהקב"ה, ו"שלא ברכו בתורה תחלה" – היינו גם כשלמדו תורה שכחו ח"ו על נותן התורה.

כך גם בתפלה: אפשר להתפלל מבלי שהתפלה תהיה מורגשת ותשפיע על עניני כל היום שיהיו כדבעי.

הרי הכוונה העיקרית של "בוא אל התיבה", היא לא להשאר בתיבה, אלא לצאת לאחור מכן לעולם ולהפכו לדירה לו יתברך.

וכדי שהתפלה תשפיע על כל היום, צריכה התפלה להיות בצורה כזו שבשעת התפלה לא תהיה ידועה מציאות ה"עולם", המתפלל – מופשט מן העולם, הוא יודע רק אלקות, ובחזרו אח"כ ל"עולם" – "עולם חדש ראה" – כמו אצל נח –

.. וכדי שהתורה והתפלה יהיו כדבעי, יש צורך בעזר וסיוע שמלמעלה – "ויסגור ה' בעדו".

והזכות לעזר ולסיוע זה באה, על ידי התמסרות אל הזולת. שאז, כמאמר רז"ל על הכתוב מאיר עיני שניהם הוי', גם לו באה ההארה, וה"בא אל התיבה" הוא בשלימות הראויה.

יוצא-לאור על-ידי
"ועד הקהלת קהילות"
שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית
383 Kingston Ave.
Brooklyn NY 11213 #142
טל': (718) 493-7673
דואר אלקטרוני:
HebrewCommittee@juno.com
אינטרנט:
http://www.moshiach.net/blind

"בא אל התיבה" – יחד עם כל ישראל

הדרך היחידה להפטר ממי המבול, הן מתהום רבה והן מארובות השמים, היא – בוא אל התיבה, שאז כל דבר שאינו ענין של קדושה – אין לו מקום, וכל הפרטים שיש בהם צורך הם באופן של "בכל דרכיך – דעהו".

לכאורה, ניתן להסיק מן האמור שיש להסתגר בתיבה, תיבות התורה והתפלה, בלי כל תשומת לב לנעשה בזולת, תוך טענה: "אני את נפשי הצלתי".

– באה אמירת התורה: "בוא אל התיבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך", לא אתה בלבד – כי אם גם בני ביתך וכן "בניך – אלו התלמידים", ובסופו של דבר – כל ישראל, – הנכללים ב"אשתך" או ב"בניך", כי "אשה" משמעותה: מקבל, וכל יהודי מקבל מרעהו, שהרי כל ישראל הם קומה אחת שלימה –

את כולם עליך להכניס לתיבה, כלומר עליך להשפיע על כל ישראל להכנס אל תוך תיבות התורה והתפלה.

לפני מתן תורה היה מקום לטעות ולחשוב: מה נוגע לי הזולת? – אני את נפשי הצלתי, הנה גם אז אמר הקב"ה לנח: אתה וגו' ואשתך וגו' – כל שכן אחרי מתן תורה, אחר הערבות שבערבות מואב, שכל ישראל ערבים זה בזה – בודאי שאין אפשרות לצאת ידי חובה בדאגה עצמית, מצבו של הזולת צריך להיות מוחש באמת ובפנימיות הנפש.

כל ישראל הם קומה אחת, וכשם שבגוף האדם נוגעת בריאותו של אבר אחד לבריאותו של האבר השני – כך גם בקומה שלימה של כנסת ישראל, נוגעת לכל יחיד בריאותו הרוחנית של הזולת, וכשאינו עוסק עם הזולת – חסר גם בו.

השפעה זו על הזולת ובפרט על בני הבית, אינה צריכה להעשות כדי לצאת ידי חובה בלבד, אלא יש לעסוק בה בהתמסרות.

כמאמר הידוע מאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע: כשם שהנחת תפילין כל יום היא מצוה דאורייתא על כל יהודי בלי הבדל אם הוא גדול בתורה או איש פשוט, כך גם חוב גמור על כל יהודי לחשוב כל יום חצי שעה לכל הפחות אודות חינוך הילדים, לעשות כל אשר בכחו ויותר מכפי כחו, להשפיע על הילדים שיתנהגו בדרך בה מדריכים אותם.

(לקו"ש, ח"א פרשת נח)

לקהייל קהיילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובדים ומתורגמים ללשון הקודש

ניצולי המבול של דור השביעי

היחיד שניצל מהמבול, כך בני דורנו הם אוד מוצל מהמבול האיום שעבר על העם היהודי בדור האחרון. וכשם שנח קיבל שליחות מיוחדת מהקב"ה לזון ולפרנס את שאר היצורים שבתביבה, כך מוטלת גם עלינו השליחות לזון במזון רוחני את כל שאר היהודים שחיים ברחבי העולם.

א. לאחר שהתורה מספרת על מחיית העולם כולו על ידי המבול, היא מספרת על הניצולים: "וישאר אך נח". המילה "אך" נראית מיותרת, שהרי ברור שרק נח נשאר. מפרש רש"י, שהמילה "אך", שעניינה למעט, רומזת שנח היה חסר ובלתי שלם בצאתו מן התיבה.

לפעמים נתקלים בקשיים ובמכשולים בעת מילוי השליחות הזאת, ולפעמים צריך להתמודד מול "ארי הכישו" - כאשר השליחות גורמת לשליח להיפגע במובן זה או אחר. במצבים כאלה עלולים להתייאש ולחשוב להפסיק את עבודת השליחות. רומזת לנו התורה, שעלינו ללמוד מנח, שלא הפסיק את שליחותו אפילו כשהיה "גונח וכוהה דם" וכשה"ארי הכישו".

ד. יכול היהודי לחשוב, שאמנם ימלא את השליחות, אבל יהיה עצוב ומדוכא. על כך אומרים לו, שכאשר ממלאים את שליחותו של הקב"ה, צריכים להיות שרויים בשמחה גדולה. ובפרט כשאדם מהרהר בכך, שדווקא הוא זכה להינצל מה'מבול' של דורנו, בה בשעה שרבים וטובים אחרים לא ניצלו - ודאי שעליו להיות שרוי בשמחה גדולה.

דבר נוסף שיש לזכור. שאין רשות 'לאחר מזונות' לזולת. את קשיי השליחות צריך השליח עצמו לקבל באהבה. אבל בכל הקשור לזולת עליו לדאוג לספק לו הכול בזמן. ולוודא שלא יחסר דבר ליהודי, לא בגשמיות ולא ברוחניות.

הפירוש הראשון והפשוט שמביא רש"י הוא, שנח נשאר לבדו, אדם בודד, מאחר שכל בני האדם האחרים מתו, אחר כך מביא רש"י שני פירושים ממדרש אגדה: א) "גונח וכוהה דם מטורח הבהמות והחיות", ב) "שאיחר מזונות לארי - והכישו". כלומר, לפי המדרש, נוח היה חולה (מטורח הבהמות והחיות) או פצוע (מפגיעת האריה) בצאתו מן התיבה.

ב. הפירוש האחרון, שנח נפגע על ידי האריה, דורש הסבר. מכל האריות שחיו בעולם שלפני המבול בחר הקב"ה אריה אחד (ובת זוגו), שיינצל מן המבול, איך ייתכן שדווקא אריה זה יפגע בנח על שאיחר לו את מזונותיו פעם אחת? ולמה מגיע לנח שיקרה לו כך?

מוסיף רש"י ומביא פסוק: "הן צדיק בארץ ישולם". כאשר צדיק חוטא בדבר מה, אפילו מדובר בחטא דק ביותר, הוא נענש על כך "בארץ", בעולם הזה, כדי שלא יחסר מאומה משכרו השמור לו בעולם הבא. לכן העובדה שנח נפגע על ידי הארי היא בעצם לטובתו, כי בכך נתנקה לגמרי גם מחטא דק ביותר.

ג. נח מזכיר לבני דורנו את מצבנו כיום: כשם שנח הוא

(מעובד מלקו"ש ז"ה ע' 47)

הלימוד
שמוציא מהגלות הפנימי

והעצה לזה - על ידי לימוד התורה
בעניני משיח וגאולה,

כי בכח התורה (חכמתו של הקב"ה
שלמעלה מהעולם) לשנות טבע האדם, שגם
כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדיין ח"ו מחוץ
לעניני הגאולה (כיון שלא יצא עדיין מהגלות
הפנימי), הרי על ידי לימוד התורה בעניני
הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה,
ומתחיל לחיות בעניני הגאולה, מתוך
ידיעה והכרה והרגשה ש"הנה זה
בא".

(משיחת ש"פ בלק, י"ז (טוב) תמוז
ה'תנש"א - מוגה)